

JURAJ ČERVENÁK
VOJNA
S BESMI

Príbehy z cyklu

ČERNOKŇAŽNÍK

JURAJ ČERVENÁK

VOJNA S BESMI

Príbehy z cyklu
Černokňažník

ARTIS OMNIS

Vydal: Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

Redakčná a jazyková úprava: Ivana Horecká, Andrea Harmanová
6. e-book publikácia, 1. e-book vydanie

© Juraj Červenák, 2012 (www.cervenak.sk)
Cover & Illustration © Michal Ivan, 2012 (michalivan.net)
Typography & e-book: Artis Omnis, 2012 (www.artisomnis.sk)

ISBN 978-80-89341-47-4

ZRIEDLO SKAZY

Kraj už halilo večerné šero, keď Bojmír z kmeňa Charvátov konečne dorazil k Jeleniemu brodu.

Bol to skúsený bojovník, čosi po štyridsiatke, s tvárou stmavnutou a zjazvenou ako povrch starého dubového štítu, čo mu visel na sedle. Na sebe mal šupinový pancier, prostú železnú prilbicu a plášť z líščích koží, zopnutý na pleci bronzovou sponou. Ozbromený bol oštepom, dlhým nožom a širočinou.

Zastavil kobylu na vysokom brehu a zadíval sa ponad Trstenicu na severozápad. Krajina za riekou sa nijako nelíšila od povodia, ktorým z juhu prichádzajúci Bojmír napredoval už od rána - kam oko dozrelo, dvíhali sa nevysoké kopce pokryté hrubým kobercom lesa. Trstenica tvorila západnú hranicu obávaného Hrutovského lesa. Ten sa rozprestieral napravo od jazdca, tmavý, mŕkvy, zlovestný.

Kobyla zafrkala. Vytušila, že pred súmrakom už nocľah nenájdu a predstava jazdy týmito nebezpečnými končínami potme sa jej ani zamak nepozdávala.

„Ja viem,“ potľapkal ju Bojmír po šiji. „Charvátice sú ešte ďaleko. Ale nedá sa nič robiť, musíme pokračovať. Cesta je dobrá a nad vršky čoskoro vykukne mesiac. Uvidíš, najneskôr o polnoci zabúchame na bránu hradiska.“

S tými slovami popchol kobyľu a pustil sa dolu tiahlym svahom k rieke. Cesta bola široká a dobre vychodená. Nečudo, šlo o chýrnu Trstenickú cestu, hlavnú spojnicu českých krajov s moravskými. Kupcov a pútnikov, ktorí vyrazili zo sídiel Přemyslovcov v Povltaví, viedla územím mocného kmeňa Zličanov, cez riekú Chrudimku k hradisku Charvátice, potom pozdĺž Trstenice na juhovýchod do rozľahlého Hrutovského lesa a jeho tieňom až k Morave, kde sa pri Vranibore napájala na Jantárovú cestu. Denne po nej prechádzali tucty a tucty pocestných.

Podkovy zavendžali na kamenistom brehu. Bojmír povolil uzdu a dovolil kobyľe zastať. Nedočkavo sklonila pysk k vode.

„Stoj, kurva ti mať!“

Bojmírovi od ľaku takmer puklo srdce. Kobyľe tiež; odskočila, opísala zadkom poloblúk, zaerdžala a vzopála sa na zadné, až šijou udrela jazdca do hrude. Družinník len-len že nevyletel zo sedla.

„Hóóó!“ Stisnutím kolien prinútil zvieru dosadnúť naspäť na všetky štyri a trhnutím uzdy ho otočil čelom naspäť k svahu. Zmútená voda striekala na všetky strany.

„Čo to má, doriti, znamenať?“ zvrískla prikrčená postava, ktorá sa nevedno odkiaľ zjavila uprostred cesty. „Čo za mamlasa sa opováži bez dovolenia použiť *môj* brod?!“

Bojmír mal čo robiť, aby udržal strečujúcu kobyľu na mieste. Potom sklonil zrak i hrot ošteru proti krikľúňovi.

Stvorenie malo výšku urasteného chlapa, ale zhrbená postava s hlboko predklonenou hlavou na čudne pružnom krku pôsobila územčistým dojmom. Odev zo surových, dratvou zošňurovaných koží na hony smrdel zhnitými zvyškami mäsa a tuku. Na ohybnom tele s dlhými rukami nebolo jediného chlpu či vláska. Bojmír hneď videl dôvod - tvor mal namiesto pokožky drobné šupiny. Jašteričia koža mala zelenkastý nádych, čo Charvátovi prezradilo, že má pred sebou draganského samca. Vedel, že ich ženy - lepšie povedané samice - majú šupiny so zlatistým odtieňom.

Potvora neprestávala kľiať. V širokej papuli cvakali špicaté, ale nezdravé zuby, ktoré mohli spôsobiť skôr otravu krvi než vážne uhryznutie.

„Hej!“ zahatal Bojmír ríavu nadávok a besnej gestikulácie. „Prestaň mi plašiť koňa, šupinatá koža. Čo si vlastne zač?!“

Tvor najprv stúpil, potom nafúkol hrud' ako ropucha, narovnal sa, že bol razom o lakeť vyšší, a zajačal ešte hlasnejšie ako predtým:

„Ty sa pýtaš *mňa*, čo som zač?! Ty kravské lajno! Len tak prídeš k *môjmu* brodu a bez dovolenia sa serieš rovno k vode! Tchor drzý, bezočivý! A ešte sa budeš naduto vypytovať, čo som zač. Kurva, doriti, jebem tvoju...“

„Pozor na jazyk, plaz jeden, inak s ním už žiadnu šupinatú flandru nepotešíš!“ stratil Bojmír trepezlivosť. „A prestaň papulovať. Stále iba *môj brod, môj brod!* Tento brod nikdy nikomu nepatril, a ak áno, tak jedine Charvátom. Takže to ja by som mal odtiaľto hnať teba, a veru svinským krokom!“

„Do prasacej riti so všetkými prašivými Charvátmi!“ zahulákal oplan. „Brod teraz patrí mne! Kto chce tadiaľto prejsť, musí zaplatiť mýto. Takže zaplať, alebo padaj naspäť do žumpy, z ktorej si vyliezol!“

Bojmíra už začínala svrbieť dlaň na násade oštepú. „Mýtnik, vravíš? A čo keď nič nemám?“

„Máš koňa, hlava barania! Už dávno som sa nehostil na konskom mäsku. Je trochu tuhé, ale tá chuť...“ Ohava odporne zamľaskala a dlhým žabím jazykom si lačne oblizla pol tváre.

Kobyła nervózne pohodila hrivou, akoby rozumela. Bojmír sa uškrnul. Najzlovestnejšie, ako vedel. „Namôjdušu, ty to myslíš vážne. Máš v hlave trus? Čo keď ti nič nedám a skúsím prebrodiť riekú? No? Čo spravíš?“

Dragan zafučal, až sa mu urobila bublina na nose. „Strašne sa naseriem. A radím ti, kopa hnoja, neskúšaj ma nasrať, lebo potom prídeš nielen o koňa, ale aj o gule. Zatočím s tebou tak, že budeš skuvíňať, aby som prestal.“

Bojmír zaškrípil zubami. Nenápadne prechytil oštep k hodú. „Len sa na seba pozri, smrad. Nemáš zbraň a si taký vycivený, že ťa pľuvancom prerazím napoly. Som dvakrát ťažší, na koni zvyknutom na bojovú vravu, v plnej zbroji a navyše sa ponáhľam. Tak zalez naspäť do húštie, kým ti pekne vravím! Druhú možnosť nedostaneš.“

„Hovno!“ odsekol dragan. „To ty máš poslednú príležitosť, abysi...“

Bojmír sa náhle, bez varovania rozohnal oštepom. Kobyła zaerdžala.

„Skurvenec!“ štekol samozvaný strážca brodu. Prikrčil sa ku skoku a zašermoval rukami, akoby odháňal roj múch, prilákaných jeho smradom.

Bojmír hodil.

„Tfuj!“

Slina prskla na kamení ako na rozpálenej peci. Tvor sa vymrštil, ťahajúc za sebou dymový chvost. Oštep cvengol do cesty. Bojmírovi spadla čelusť. Dragan nohami dopredu preletel kobyle nad hlavou a kopol jazdca do hrude. Charváta doslova vystrelilo zo sedla.

Chvíľu nevedel, kde je hore a kde dole. Odpoveď mu dal až pád na plytčinu. Voda a bahno prskli na všetky strany.

Zmätené okolo seba šmátral. Keď sa zdvihol na štyri a vyvrátil vdýchnutú vodu, do mysle sa mu začrel draganov zlomyseľný rehot. Zažmurkal, aby dostal vodu z očí.

„Tak čo vravíš teraz, vrece hovien?“ rehlil sa dragan a poskakoval na brehu ako vo víťaznom tanci. „Chceš či nie, kobyla je moja. Tfuj!“

Zase sa zablyso, zavíril čmud. Paskudu akoby vystrelila k zemi ohnutá breza. Bojmír ju sledoval s vypúlenými očami. Na druhom konci oblúka bol chrbát kobyly. Tvor dopadol do sedla a paprčou schmatol po zemi ťahanú uzdu. Nemilosrdné šklbnutie dobre že neodlomilo zvieraťu čelusť. Vyhodilo zadkom, no dragan sa držal ako kliešť a očividne sa dobre zabával.

„Mykaj sa, koľko chceš, hlúpa mulica! Rád si s tebou zatancujem. Aspoň mi poriadne vytrávi. Na večeru budem mať riadny kus mäsa!“

Bojmír vylial vodu z prilbice, opäť si ju nasadil, vstal a s vycerenými zubami vyšiel na breh. Už mal tej pluhy akurát dosť. No sotva stúpil na suchú zem, zarazil sa a začudovane pozrel na hrebeň, z ktorého sám pred chvíľou zostúpil do údolia.

Slnko už zmizlo za obzorom, no obloha ešte tlela Svarogovým ohňom. Na pozadí červenkastého svetla sa na návrší černala silueta jazdca - vysoká postava v plášti s kapucňou sa nehybne dívala dole k rieke.

Bojmír flochol na dragana. Ten si druhého pocestného zatiaľ nevšimol, preháňal sa tam a späť na podráždenej kobyle a hulákal ako zmyslov zbavený.

„Hopsa-hejsa, cvalom sa žeň, budem mať mäsa na týždeň!“

Tajomný jazdec začal zostupovať k brodu. Bojmír zdvihol ruky nad hlavu a varovne na neznámeho zamával.

To bola chyba.

„Čo to, došľaka... Tfuj!“

Pružná postava vystrelila zo sedla. Smerom k Bojmírovi. Odrazila sa od brehu pár krokov pred ním a opäť ho mocne koplá do prs. Mužovi sa zatmelo pred očami. Lapanie po dychu prerušila až kalná voda, do ktorej sa zrútil s hlasným šplechnutím.

Kobyľa zbavená nechceného bremena ozlomkrky vyrazila popri rieke.

Potvora sa bleskovo zvrtila. Jazdec pokojne zostupoval do údolia, akoby sa ho dianie na brehu nijako netýkalo.

„Stoj, skurvysyn!“ zajačal dragan. „Som strážca brodu a ak chceš prejsť na druhú stranu, musíš zaplatiť mýto!“

Na úpätí kopca pútnik pritiahol uzdu. Nič nevravel. Dragan žmúril svoje hadie oči, ale v tieni pod hlboko stiahnutou kapucňou nerozoznal jedinú črtu jazdcovej tváre. Nervózne prestúpil z nohy na nohu.

„Máš nasraté v ušiach? Zaplať za prechod, inak skončíš ako tamten milenec kôz!“ ukázal kľbovým palcom za seba. Bojmír sa na plytčine práve zdvihol do sedu. Siakal pomedzi prsty, vylieval vodu z prilbice a hrubo klial.

Jazdec mlčal. Čierny žrebec sledoval dragana veľkými tmavými očami. Z nozdier sa občas vydralo ponuré zaffkanie.

„Je mi to jasné, sukin syn,“ zasyčal strážca brodu jedovato. „Si jeden z tých, čo sa ma pokúšajú nasrať. Varujem ťa - keď sa naseriem, končia všetky žarty. Ak odmietaš zaplatiť, zvrtni sa tvárou tam, kde máš teraz riť, a upaluj s vetrom opretek!“

Spod čierneho plášťa sa vynorila žilnatá ruka. Dragan sa prudko nadýchol k plvnutiu. Ozvalo sa však cinknutie nechtu o kov, niečo drobné sa zatočilo vo vzduchu a zazvonilo to na okruhliakoch. Šupinatý tvor sa opatrne zohol. Obrátil zelený krúžok v prstoch, srdnato zacvakal zubami a vzhliadol.

„Čo to má byť!“

„Minca,“ odvetila kapučňa chladne.

„To predsa viem, ty čierny chmuľo! Ale je to medenáček! Posratý medenáček! Tu sa platí zlatom, jasné? Medenáčky si nechaj pre fľandry. Varoval som ťa, aby si ma nenasral. A teraz som naozaj kurevsky nasratý!“ Dragan zašermoval rukami.

„Na tvojom mieste by som to nerobil,“ povedal čierny jazdec.

„Daj pozor, cudzinec!“ zakričal vstávajúci Bojmír.

„Tfuj!“

Spod čierneho pláštá vyletela ruka s mečom. Čepeľ pretala iba vzduch, no medzi jazdcom a skáčucim draganom sa čudne zablysko. Sýto červená žiara premenila riekú na prúd tekutého ohňa. Šupinatého akoby vo vzduchu koplá neviditeľná noha. S vytím sa zatočil v povetrí a ťahajúc za sebou dymovú stopu ako zápalná strela plesol doprostred rieky.

Bojmír zísal na zázračne planúci meč v jazdcovej pästi. Potom sa odrazu rozchechtal. Obzrel sa na dragana.

Nad hladinou sa ukázala bezvlasá hlava.

„Toto ti nedarujem, pankhart! Skurvený strigôň! Tfuj!“

Tvor v gejzire spenenej vody vzlietol z Trstenice. Pružne doskočil na breh, rovno medzi Bojmíra a čierneho jazdca. Zasyčal, zadupal, zakmital dlhánskym jazykom.

„Za toto zaplatíš, ty pojeb...“

Veľký mokrý kameň ho zozadu trafil do hlavy a zrazil na zem.

„Ako sa ti pozdáva toto, špina?“ Bojmír sa rýchlo prebrodil na breh a zdvihol ďalšiu ťažkú skalú. Dragan sa metal ako v záchvate padúcnice. Čierny jazdec skĺzol z vraníka. Došli k lotrovi takmer súčasne. Cudzinec držal meč pripravený k úderu. Rukoväť oddeľovala od čepele tepaná tvár démona s vycerenými tesákmi a rubínovo žiariacimi očami.

„Počkaj, pane!“ natiahol Bojmír ruku. „Dovoľ mi skoncovať s tým hnusákom.“

„Škoda ho zabiť,“ zaznelo z tieňa pod kapučňou.

„Škoda? Takej svine zákernej? Týmto kameňom mu rozlúsknem lebku a mozog rozdupem ako hrudu tvarohu!“

„Nie. Ustúp.“

Bojmír zmĺkol. Niečo v tom hlase ho primälo poslúchnuť.

Dragan sa pozviechal a zdvihol k mužovi v čiernom nenávisť-ný pohľad. „Ty syn nakazenej...“

Červený záblesk čepele rozhodil po brehu ostré tiene. Šupinatá hlava sa skotúľala na kameň. Žabí jazyk vybehol z papule na pol lakťa.

„Hej,“ zdvihol Bojmír obočie, „nevraľ si, že ho nechceš...“ Prežrel zvyšok vety. Odseknutá hlava sa pomocou jazyka postavila na kýpeľ krku a syčivo sa rozosmiala.

„Čo si čakal, odroň?“ prskala krvavé sliny na cudzinca. „Hádam si si nemyslel, že ma premôžeš kusom obyčajného železa?!“

Bojmír od úžasu zabudol zavrieť ústa. Bezhlavé telo sa postavilo a tackavo prikročilo k hlave. Zdvihlo ju a priložilo k hladko preťatému krku.

„Pokojne ma rozsekaj na franforce,“ posmieval sa dragan. „Som nezraniteľný! Každá rana sa mi ihneď zahojí, každý odtátný úd zase prirastie. Počujete, sračky? Traste sa pred mojou pomstou, pretože teraz s vami zatočím!“

Bojmír znepokojene pozrel na muža v kapucni. Cudziniec sa však len chladnokrvne oprel o meč. Draganove pazúry pustili hlavu a šupinatý vykročil k čarodejníkovi. Lenže bezvlasá gebula sa s mlasknutím odlepila a spadla na breh.

„Kurva, čo sa to...“ Telo sa rýchlo zohlo po nechápavo zamračenú hlavu a znovu si ju priložilo ku krku. Opäť však žuchla do štrku.

„Čo si to urobil?“ zvrieskol dragan. V jeho hlase prvýkrát prevládla panika nad zlosťou. „Čo sú to za prekliate čary? Mne predsa obyčajná oceľ nemôže ublížiť!“

„Lenže toto nie je obyčajná oceľ.“ Oči démona na meči zapulzovali ohnivým svetlom. „Tá hlava ti už neprirastie. Budeš si ju musieť prišiiť. A ostatné kusy tela tiež, pretože ten tvoj nápad s rozsekaním na kúsočky má čosi do seba. Budem sledovať, ako sa snažíš poskladať. Možno tvoje ostatky rozhádzem po lese, aby ich našli mrchožrúty. Byť pri plnom vedomí, zatiaľ čo kusy tvojho tela sa budú rozkladať v líščích a vraních žalúdkoch... Čo povieš, skúsime to?“

Odseknutá hlava vypleštila oči. Bezhlavé telo ju bleskovo schmatlo a strčilo pod pazuchu.

„Sviňa! Tfuj!“

Dragan vyletel v impozantnom skoku nad riekou. Na plytčine uprostred koryta sa v gejzíre vody odrazil a preskočil na cestu na protihlhom brehu. Tam sa zvrtol a pohrozil čarodejníkovi zovretou pästou.

„Ešte sa stretneme, bosorák!“ bliakal, posmelený vzdialenosťou. „Vyňuchám ťa a hnusne sa ti pomstím!“

Bojmír pozrel na čarodejníka. „Necháš ho ujsť?“

„Ani nápad,“ odvetila kapučňa nevzrušene.

Charvát zaletel nechápavým pohľadom za rieku.

„Stráž si zadok!“ zakričal dragan naposledy a prikrčil sa ku skoku.

„To skôr ty, Čadrag,“ opáčil čarodejník.

Z porastu za draganom vyšiel mohutný štvornohý tieň. Bojmír preglgol naprázdno. Aj na túto vzdialenosť videl, že vlkove oči planú rovnakým besovským svetlom ako čarodejníkov meč. Zvíra sa napriek úctyhodným rozmerom pohybovalo celkom nečujne - jašterí muž nemal o jeho kradmých pohyboch ani potuchy.

„Tfuj!“

Šelma vyskočila v tom istom okamihu ako dragan. Zrazili sa nad cestou. Hlava vypadla jašteriemu mužovi spod pazuchy.

„Kurvááá...“

Čierny prízrak strhol bezhlavé telo do húštia pri ceste. Hlava žuchla do lopúchov.

Bojmír v duchu volal Perúna, lovca zlých duchov.

Muž s ohnivým mečom nasadol na vraníka a popchol ho cez rieku. „Gorja!“ zavolať. Voda striekala spod kopýt. „Všetko v poriadku?“

Z kríkov za brodom znel dupot, praskot, stenanie. Zvuky prehušilo vlčie šteknutie. Bojmíra myklo. Len sa mu to marilo, alebo v hlase šelmy naozaj začul ozvenu ľudskej reči? Slová, prenikajúce priamo do mysle...

- *Nie celkom.*

„Vydrž, hneď som tam!“ potvrdil Čierny Charvátovo podozrenie, že aj on ten tajomný hlas vníma.

Vlk vybehol naspäť na cestu. V zuboch niesol draganovu skučiacu hlavu. Z húštia za ním sa vypotáčalo telo. Šmátralo rukami, potkýnalo sa, padalo a zase vstávalo. Vraník vyšiel na breh a čarodejník takmer ľahostajným úderom meča zrazil telo na zem. Nato zoskočil, zvesil zo sedla povraz a odstrkujúc od seba besne mlátiace paprče dôkladne spútal šupinaté telo. Mykajúci sa balík prehodil cez sedlo. Žrebec frkal a pohadzoval hrivou - draganov hadí smrad mu dráždil nozdry.

- *Počuj, nemôžeš urobiť nič, aby ten pankhart konečne čušal?*

Tentoraz Bojmír počul vlkove myšlienky celkom zreteľne. Pod kožou sa mu zahmýrili mravce.

Čarodejník prevzal od vlka hlavu. Skučala a strašne kliala, akoby dragan raňajkoval všetku hrubosť a oplzlosť sveta a teraz ju vyvrhával von.

„Stačilo,“ osopil sa na ňu mág.

„Čo chceš robiť, skurvysyn? Čo máš v pláne?“

„Vravel som si, že ťa odveziem domov.“

Dragan zavyl ešte horšie. Čarodejník hodil hlavu do vaku na sedle - škrekot konečne zoslabil - a opäť vysadol na koňa. „Pohni sa, Gorja, už je skoro tma.“

Bojmír sa medzitým na balvane pri ceste vyzul a vylial vodu z čižiem. Z jednej vyskočil malý pstruh. Keď sa čarodejník a vlk vrátili na východný breh, družinník sa vďačne uklonil.

„Som tvoj dlžník, černokňažník. Bez teba by som si s tým šupinatým frasom neporadil. Zato vyslanec Kančej hory sa s takýmito potvorami potýka dnes a denne, že?“

„Poznáš ma?“ zahundral jazdec.

„Pravdaže. Si Rogan zo svätyne Krvavého ohňa. Muž, ktorému koluje v žilách krv samotného Černoboha.“

Čierny si konečne stiahol kapucňu z hlavy. Vyziabnutú, zjazvenú tvár lemovali havranie vlasy. V tmavých, akoby bezodných očiach driemalo niečo zlovestné.

„A toto,“ pozrel Bojmír na vlka, „je nepochybne Goryvlad, kedysi strážca záhrobia, dnes tvoj verný sprievodca. O vašom víťazstve nad goričmi a Bratovrahom pred troch rokov sa u nás doma spievajú piesne.“

„U vás doma?“

„Som Bojmír z rodu Charvátov.“

„Teda Charvátice.“

„Volakedy áno. Teraz slúžim v Hrutove. Strážne hradisko na juhovýchode.“

„Hrutov ešte stojí? Počul som, že tam vlni došlo k veľkému krviprelievaniu.“

„Trstenica bola červená ako grécke víno,“ vzdychol si družinník. „A toho roku zrejme zase zmení farbu. Preto ma vyslali do Charvátic ku kniežaťu. Naliehavá žiadosť o posily. Lenže tá pluha mi odohnala koňa...“

„Netráp sa tým. Určite neodbehol ďaleko. Gorja ho vyňučá a prízenie naspäť.“

Černokňažník sklonil zrak k vlkovi. Ten opätovoľ jeho pohľad,

akoby bol obyčajné zviera a nerozumel jedinému ľudskému slovu.

„Gorja?“

-No?

„Sedíš si na ušiach?“

-*Nie. Ale pozri sa na mňa - vyzerám ako ovčiarsky pes, aby som po kopcoch naháňal zabehnuté kone?*

„Upaľuj.“

-*Pozri ho. Takto to dopadne, keď sa jeden vzdá postavenia v ríši bohov a zvolí si život medzi smrteľníkmi.* - Goryvlad ešte raz spupne zafučal, no potom sa s ňufákom pri zemi rozbehol za kobyľou.

„Ešte raz ti ďakujem,“ povedal Bojmír, obul sa a vstal.

„Potrebuješ sa osušiť a zohriať. Poď s nami do Dragoboru. Je bližšie ako Charvátice.“

„K draganom? To sotva. Ak o tom nevieš, my Charváti sa s tým plemenom nemáme veľmi v láske.“

„Ver mi, dragani proti tvojej prítomnosti ani neceknú. Dáš sa dokopy a ráno pôjdeš na oddýchnutom koni ďalej. Nestratíš veľa času a zaobideš sa bez zápalu pľúc. Navyše, tá záležitosť s Hrutovom ma zaujíma. Zachytil som nejaké chýry a chcem sa ťa na ne povypytať. Ako člen tamojšej posádky budeš vedieť, čo je pravda a čo iba dedinské táraniny.“

Bojmír sa poškrabal v mokrých fúzoch. Ku kopcom sa s nedočkavosťou mladej nevesty túlila tma. Premočený odev chladil ako dotyk nebožtíka.

„Nuž hej,“ zahundral. „Napokon ťa asi poslúchnem, černo-kňazník. Ten stratený poldeň už beztak nikomu život nespasí...“

Šerom k nim priletel dupot kopýt a vyplašené erdzhanie.

„Nevravel som?“ obzrel sa Rogan. „Goryvlad je ošomraný ako stará panna, ale inak je naňho spoľahnutie. Môžeme vyraziť.“

Keď Bojmír opäť sedel na svojej kobyľe a poháňal ju za čarodejníkom a jeho strašidelným sprievodcom, znovu naňho zaútočili pochybnosti. Spomenul si na povedačky o cene, ktorú černokňazník žiada za svoje rady a pomoc. Strápol. Lenže teraz už nemohol cúvnuť, nuž len nečujne privolal mocného Radhosta a nechal sa pohltiť lesným tieňom.

Ako postupovali od Trstenice na východ, les bol s každým krokom hustejší a temnejší. Nakoniec ich obklopila taká čierňava, že Bojmír ledva dovidel kobyle na uši. Zvíra slepo nasledovalo mágovho vraníka, o ktorého sedlo mala priviazanú uzdu. Černokňažník a vlk klusali po draganskom chodníku bez jediného zaváhania či potknutia sa. Bojmír vedel, že sú v tom čary, ale beztak sa osmelil spýtať - možno skôr preto, aby prerušil ťaživé ticho.

„Nie, nepotrebujeme si svietiť na cestu,“ odvetil Rogan a obzrel sa. Charvát okamžite olutoval, že nedržal jazyk za zubami. Čarodejníkovie oči sa zmenili na štrbiny tlejúce červeným svetom. „Rozprávaj o Hrutove, Bojmír; využime čas. Čosi som začul, ale zaujímalo by ma, ako to všetko začalo.“

„Je to dlhý príbeh...“

„Času dost.“

Hoci sa musel prehrabovať v nie veľmi príjemných spomienkach, Bojmír bol aj tak vďačný za možnosť obrátiť myseľ inam. „Bude to už pomaly sedem rokov, čo Hrutov stojí na ostrohu nad Trstenicou. Zubrivoj ho dal postaviť na ochranu cesty, pretože sa pútnici čoraz viac sťažovali na nebezpečenstvá v týchto končinách a hľadali iné trasy. Hrutovský les je dobré útočisko pre kadejakých štvancov a zbojníkov, o draganoch ani nehovoriac. Ich útoky na kupecké sprievody nakoniec Zubrivoja dožrali, nuž poveril vladyku Živana, svojho bratranca, aby vládol v novej tvrdzi a dozeral na cestu. Tým sa zároveň zbavil svojho najväčšieho odporcu v Charváciach...“

„Pozor na hlavu.“

Bojmír sa skrčil v sedle. Na pleciach mu zašuchotalo lístie. „Živan sa osvedčil,“ pokračoval. „Zbojníkmi vyzdobil konáre stromov a špicaté koly a na ceste bol opäť pokoj. Kupcov pribúdalo, obchod rozkvital, kniežatstvom tieklo bohatstvo. Trvalo to tri, možno štyri roky. Za tú dobu nedošlo k žiadnemu prepadnutiu, akurát občas niekoho zväbila bludička do hústia alebo vyhladnutí vlci strhli osamelého pocestného... Lenže jedného dňa sa na východnom okraji Hrutova zase našli vydrancované kupecké vozy a divá zver si napchala bruchá človečinou. Nieкто opäť útočil na pútnikov, dokonca aj na početné ozbrojené sprievody. Nikdy neušetril ani živú dušu. Zubrivoj najprv podozrieval draganov, dokonca na nich udrel mečom a ohňom. Lenže tentoraz im krivdil.“

„Bol to Živan,“ predbehol Rogan. „Z vlkobijcu sa stal vlk.“

- *Prečo práve toto prirovnanie?* - ohradil sa Goryvlad, ňuchajúci v temnote niekoľko kónských dĺžok pred nimi.

„Veru, Živan,“ potvrdil Bojmír a zmietol si z tváre pavučinu. „Chvíľu sa o tom iba šepkalo, ale vlni na jar ten výkal konečne vyplával na hladinu. Hrutovskí lúpežníci zmasakrovali franských kupcov s nákladom dobrej ocele z rýnskych vyhní. Neboli však dôslední ako zvyčajne - jeden z Frankov vykĺzol a napriek škaredým zraneniam docválal do Charvátic. Tam, ešte než vypustil dušu, všetko rozpovedal kniežaťu. Pohár Zubrivojovej trpezlivosti nadobro pretiekol.“

Začuli zurčanie vody. Húštiny ich konečne vypustili z objatia. Svit hviezd, ktoré len občas žmurkli cez klenbu z listia a konárov, krepčil na hladine potoka.

„Opatrne,“ sykol čiernokňažník.

„To musí byť bystrina, čo vyteká z draganského jazera.“

„Áno. Už sme blízko.“

Zašpliechala voda, podkovy hlucho cvengli do kameňov na dne potoka. Na druhom brehu zvrtol Rogan vranika doprava - chodník sa ďalej krútil pozdĺž potoka.

„Bol si pri tom, keď kniežacia družina udrela na Hrutov?“

„Bol. Neslýchané jatky. Keď sme pritiahli, brána pevnosti už bola podopretá hrubými brvnami a palisády sa hemžili lukostrelcami. Veľa dobrých mužov na svahu pod Hrutovom ulovila Morena. Nakoniec sme ale dubovým kmeňom vráta rozdrvili a s pomstou na čepeliach vtrhli do hradiska. Keď Živan videl, že je po všetkom, s hrstkou zvyšných družinníkov skočil do sedla, presekával sa von a cválal do lesov. Vyrázila za nimi výprava vedená Milislavom, Zubrivojovým synom. Aj ja som sa štvance zúčastnil. Tie špiny sa však nenechali zabíjať odzadu. Nastražili pascu a zo záseku na nás zaútočili. Okamih prekvapenia stál na ich strane, aj dobre vybraté miesto stretu - napriek našej presile nás takmer pobili. Až keď Milislavov oštep preklal Živana skrz-naskrz, dali sa nepriatelia na ústup. Vzáli svojho umierajúceho vладыku a zmizli v húštinách, ako keď hodíš kameň do jazera.“

„Tým to ale neskončilo,“ utrúsil Rogan.

„Nie. Inak by som teraz necválal do Charvátic s nalievavou žiadosťou o posily. Poslal ju Milislav; od Živanovej porážky velí Hrutovu. Neuveríš, s kým sa chystáme bojovať.“

„Ale áno, uverím. Vrazil som ti, že sa mi už niečo obtrelo o uši. V lese vraj ožívajú mŕtvi. So samotným Živanom na čele sa pripravujú na boj s Charvátmi.“

„Nie sú to len dedinské povedačky, Čierny. Na vlastné oči som videl, ako kňazicov oštep vnikol medzi Živanove rebrá. Červená striekala prúdom, namôjdušu. Taký zásah nemôžeš prežiť. Teda, ty možno áno... Živan nie. Napriek tomu ti muži z hrutovskej posádky odprisahajú, že ho videli živého, zdravého a plného sily ako nikdy predtým. Uzdravil zázračne rýchlo - dokonca už vlni okolo dožiniek jeho tlupa znovu rabovala a vraždila popri lese a v osadách pri Trstenici. Navyše, Živan nie je jediný, kto zázračne vykĺzol z Moreninho náručia. Tá jeho zberba márne všetko, čo jej príde do cesty, ale nikdy po sebe nenechá telá. Všetky mŕtvoly vezme so sebou.“

„A Živan ich vo svojom lesnom brlohu opäť oživuje,“ doplnil černokňazník.

„Ver tomu, Čierny. Nie som chlap, čo zhltnie každú báchorku o lesných besoch, ježibabách v bútlavinách a škratkoch, ktorým treba hádzať omrvinky pod prah, aby v noci vykydali kravám hnoj. Nevidím vyčíňanie vodníka za každým utopením. Keď má niekto zlý sen a v noci nemôže lapíť dych, najprv sa ho spýtam, či sa pred spaním nenadžgal slaniny s cibuľou - až potom začnem uvažovať o kikumore. Keď ale niečo potvrdia očité svedectvá, uverím aj na mŕtvych, čo sa vrátili z Lesa večnosti.“

„Ja tiež,“ súhlasil Rogan a sám pre seba sa uškrnul. Trpkó, neveselo.

„Ach...“ pochopil Charvát. „Veď ty sám... Vraví sa...“ Odkášľal si. „Takže je to možné? Môže sa duša vrátiť zo záhrobia a vstúpiť naspäť do svojho studeného tela?“

„Možné to je. Ale rozhodne to neurobiš lusknutím prstov. Oživiť mŕtveho nie je ako uvariť odvar proti nadúvaniu. Čarodejníkov, čo to dokážu, je hrstka. Také čary sa bohom nepáčia. A kto si chce pohnevať Morenu, Velesa alebo Černoboha?“

- *Už sme blízko*, - oznámil Goryvlad.

Bojmír narovnal plecía a zažmúril pred seba. Tma nad chodníkom trochu zredla - spredu vnikalo do lesa kalné, rozptýlené svetlo. Prešli ešte asi štvrt' honu, keď ich zastavil šramot a varovný sykot.

„Kto tam?“ spýtal sa neprívetivý hlas z rázsochy stromu.

„Ja,“ opáčil Rogan. „Nespoznávaš ma?“

„Černokňažník?“ Bojmír v hlase rozoznal odtieň rovnakého strachu, aký krútil aj jeho črevami.

„Veziem Čadraga, ako žiadal náčelník.“

„Kto je to s tebou?“ Otázku doplnilo tiché vrznutie napínaného luku.

„Priateľ. Je pod mojou ochranou.“

Po krátkom váhaní zaškrabotali pazúry na kôre, suchlo listie a zo stromu zoskočila neludsky ohybná postava. Kone zaffkali.

„Môžete prejsť,“ zasyčal tieň. „Ale budem vám dýchať na krk, takže žiadne podozrivé pohyby.“

Rogan popchol žrebca a kobyla ho odovzdane nasledovala. Bojmír doslova cítil, ako sa za ním obracia hrot strážcovho šípu. Zachvenie, ktoré sa mu dralo z útrob a chcelo ním zatriasť ako mokrým psom, však dôrazne potlačil.

V údolí medzi mladinou zarastenými rúbaniskami ležalo jazero. Na jeho kamenistých brehoch stáli prosté, blatom omietnuté chyže z prútia a chvojiny. Len čo osadou preletel chýr o černokňažníkovom návrate, zavrzgali vráta a čiernu hladinu jazera zasypali odrazy fakiel. Zovšadiaľ sa hrnuli jašteri ľudia.

Bojmír sa musel ovládnuť, aby nesiahol po zbrani, keď ich obklopili pružné šupinaté telá v odevoch z koží a otrhaného plátna, väčšinou ukradnutého alebo vymeneného za kožušiny a parožie. Čarodejníka už poznali, ale bledého družinníka častovali nevraživými pohľadmi hadích očí, vycierali naňho ostré zuby, ohrnúli pričapnuté plazie nosy a nevlúdne sipeli vo svojej nevábne znejúcej reči. Udržovali si však úctivý odstup - najmä vďaka Goryvladovi.

Odprevadili hostí až k dlhému zrubu. Ten na rozdiel od ostatných obydlí nemal kruhový, ale hranatý pôdorys. Priečelím s veľkými vyrezávanými vrátami zízal na dedinu a blízky svah, zadná časť vyčnievala nad jazernú hladinu - tam stavbu podopierali hrubé koly, zapustené do dna.

Z dverí vyšiel mohutný dragan s ligotavými zlatozelenými šupinami. Bojmírovi mimovoľne zišlo na um, že by jeho kožu predal bohatým franským kupcom za celú hrivnu striebra.

Dragan, akoby počul jeho myšlienky, bodol proti Charvátovi náčelníckym žezlom s vyrezávaným okridleným jašterom na konci.

„Čo je tento zač?“

„Priateľ,“ zopakoval Rogan a zosadol z koňa.

„Vyzerá ako Charvát!“

„Veď aj je.“

„Čože?“ ukázal vládca Dragoboru dva rady zožltnutých, ale stále mocných a ostrých zubov. „U veľkej Dragy, prečo si ho sem dotiahol? Charváti sú naši úhlavní nepriatelia, to dobre vieš. Keď na nás nabudúce zaútočia, bezdôvodne ako vždy, tento tu ukáže ostatným mäkkým kožiam, kadiaľ sa dať a kde udrieť na slabé miesta v našej obrane.“

„Toho muža prepadol tvoj podarený braček,“ odsekol černo-kňazník. „Podľa práva by mohol žiadať náhradu za utrpenú ujmu.“

„To isto,“ sykol dragan. „Až keď charvátski vrahovia zaplatia za všetky škody, ktoré napáchali na našich životoch a obydliach!“

„Stačilo, Sebedrag. Nie sme tu preto, aby sme rozoberali vaše staré sváry.“

„Možno staré, ale stále nezahojené,“ opáčil náčelník, ale výhražne zdvihnuté žezlo sklonil. „Kde je Čadrag?“

Rogan ukázal palcom cez plece. Sebedrag otočil pohľad k telu na vraníkovom chrbte. Zvislé zreničky sa mu prudko rozšírili. „Pri Drage, čo si to spravil?“

„Čo si žiadal.“

„Vravel som predsa, aby si ho privliekol živého! Bol to môj brat. Iste, zošalel zo svojich kúziel a rituálov a museli sme ho vyhnať do lesa, ale stále mu v žilách kolovala krv môjho otca. Neprial som mu smrť...“

„Naozaj? Veď ste ho častovali oštepmi a šípami. Mňa ste zavolali preto, že prežil všetky vaše pokusy zabíť ho.“

„Aj tak som dúfal, že ho lapíš živého...“

- *Tak dosť,* - zavrčal Goryvlad na zdôraznenie slov, vmietnutých do vladkykovej mysle. - *Neroň tu falošné slzy, náčelník! Viem, o čo ti ide, a nie je to bratov mizerný život. Zaujímá ťa tajomstvo jeho nezraniteľnosti. Ktorý vojvodca by nechcel, aby jeho bojovníkov nemohla skoliť žiadna zbraň? Navyše sa mi zdá, že nás chceš obviniť z nedodržania dohody a jednať sa o výške odmeny. Už som*

vás prekukol, hadí synovia, ste prešibaní a falošní, ale na nás tieto figle neskúšajte!

Syčivé hlasy stíchli, ako keď utne, niekoľko draganov dokonca cúvlo. Sebedrag zízal na naježeného vlka. Jašteri ľudia vďaka kostiam, ktoré sa sponad očí zbíehali k nosu, vyzerali stále zamračené, ale teraz vládol na vladykovej tvári mimoriadne ponurý výraz.

„Myslím si to isté,“ usmial sa černokňažník milo, až z neho kvapkal jed. „Okrem toho, lov sa vydaril. Nikto predsa netvrdí, že Čadrag otrčil paprče.“

„Čo to tu rozprávaš? Odsekol si mu hlavu. Nemôže byť mŕtvejší.“

Rogan rozviazal vak na sedle a siahol dnu. „Sami ste sa presvedčili, že sa mu každá rana, hoc aj smrteľná, zaraz zahojí. Tá od môjho meča sa mu síce nezacelila, ale život mu to nevzalo.“

Dragani nechápavo zízali na Čadragovu hlavu, ktorú černokňažník za ucho vytiahol z vreca.

„Hej!“ potriasol Rogan trofejou, až jazyk visiaci z úst vlhko plesol. „Preber sa, oplan!“

K úžasu všetkých vôkol sa zo zubatej papule ozval hnusný chrapot, hlava vtiahla jazyk, mlaskla a rozlepila viečka.

„Čo... Kto... A do svinskej riti!“ Akonáhle Čadrag spoznal náčelníka, nenávisťne zablýskal očami, zacvakal zubami a oči vidne sa chystal vychrliť prúd nadávok.

„Nech ti to ani nenapadne!“ obrátil si Rogan zlostnú tvár k sebe. „Žiadne brýzganie!“

„Pri krídlach našej pramatky,“ zachripel Sebedrag. „Vravíš, že toho odroňa nezamárnil ani tvoj čarodejný meč?“

„Nie. Musíme zistiť, odkiaľ sa tá jeho nezraniteľnosť vzala.“

„Nepoviem vám ani hovno, smradlavci!“ štekol Čadrag.

„Naozaj?“ usmial sa Rogan škaredo. „Uvidíme. Náčelník, nepozveš nás dnu? Na toto nepotrebujeme svedkov.“

Vladyka prikývol a rozhliadol sa po kruhu zvedavcov. „Počuli ste? Je koniec. Všetci do pelechov. A ty, Dragolja,“ zvrtol sa k mladému strážcovi, ktorý priviedol hostí z lesa, „nepostávaj tu a upaľuj naspäť na svoje miesto.“

Nočné zhromaždenie sa s nespokojným sykotom rozchádzalo. Černokňažník a jeho spoločníci nasledovali vladyku do dvorca. Bojmír si v duchu hrubo nadával za to, že sa nechal Roga-

nom prehovorí k návšteve tohto hadieho hniezda. Draganské kúzla boli to posledné, s čím chcel mať kedy do činenia.

Hlavná palota vladkyvho domu sa nachádzala na brehu a mala podlahu z udupanej hlíny. V kúte blikalo obmurované ohnisko. Dym mizol v dymníku zo zmesi prútia a ílu.

„Nechajte nás!“ okríkol Sebedrag huf žien a detí a sácal ich k dverám do zadnej komnaty, ktorá mala podlahu nad vodou. „To nie je pre vaše oči a uši.“

Neprebehlo to bez reptania, ale po chvíli sa za náčelníkovou rodinou zavreli vráta a brblanie stíchlo. Sebedrag pokynul černokňažníkovi, že môže začať.

Rogan natiahol pravačku a rázne vystrel prsty. Z ohniska vyskočili plamene a v dymníku zahučalo. Bojmír, hoci stál v bezpečnej vzdialenosti, cúvol ešte o krok.

„Čo chceš robiť?“ zachripela Čadragova hlava, položená na zemi blízko ohniska.

„Môžeš trikrát hádať,“ zahundral Rogan a zdvihol hlavu za ucho.

„Ani to neskúšaj, psí syn! Nič vám nepoviem!“

„Uvažoval si už o tom, čo ti spôsobí oheň? Myslíš, že sa dokážeš uzdraviť, aj keď z teba zostanú len ohorené kosti a mastný popol? Dosť o tom pochybujem. Ale ako ťa budú požíerať plamene, vychutnáš si to až do konca. Vidím to na hotový oceán bolesti. Vyskúšaj.“

Černokňažník vystrel ruku s hlavou nad ohnisko. Plamene lačne oblizli kotrbu, na kýpti krku zaškvrcalo mäso. Čadragovo vytie vyletelo cez dymník do noci. Bojmír si strčil ukazováky do uší a ľutoval, že nemá ďalšiu ruku, aby si mohol zapchať nos - palotu zaraz naplnil smrad spáleniny.

Sebedrag sa pohol k ohnisku - tak či onak, mučili jeho brata. Goryvlad sediaci pri Roganovi mu však venoval pohľad svojich čiernych očí a zľahka ohrnul pysk, ukazujúc tesáky. Vladyku to zastavilo spoľahlivo ako reťaz na členku.

Rogan stiahol ruku späť. Z hlavy sa dymilo. Vrieskala, hromžila, preklínala.

„Čo vravíš? Nerozumiem. Že sa ti to páčilo? Mám teda pokračovať?“

„Nie!“ zaskučal Čadrag.

„Tak hovor. Kde si získal tie uzdravovacie schopnosti?“

„V lese! Už neviem, kde presne...“

Rogan opäť priblížil hlavu k plameňom.

„Prisahám!“ zrevala. „Možno by som to miesto zase našiel, ale nedokážem ti popísať cestu. Aúúúúú! Strašne to páli!“

Černokňažník sa zlutoval a odtiahol hlavu ďalej od ohňa.

„Čo presne si tam našiel?“

Čadrag si ropuším jazykom oblizol popraskané pery. „Keď ma môj krkavčí brat vyštval z Dragoboru, utekal som len tak naslepo. Stále hlbšie a hlbšie do lesa, cez kopce a doliny. Na pokraji síl som našiel potok. Spadol som doňho papuľou a dychtivo som pil. Naraz len som pocítil, ako sa mi vracia sila...“

- Ako každému smädnému, keď konečne zvlaží hrdlo,- utrúsil Goryvrad pochybovačne.

„Nie,“ snažila sa naňho hlava pozrieť kútikmi očí. „Bolo to omnoho silnejšie. Najprv to štípalo, až som sa zľakol, ale potom bolesť ustala a ja som cítil už len silu, čo mnou prestupovala. Pochopil som, že voda je zázračná. Tak som logal ako pominutý.“

„A ďalej?“ mračil sa Rogan. „Ako si zistil, že ťa nič nezraní?“

„Keď som sa pozviechal, vykročil som proti prúdu. Ako som sa štvrel cez balvany na brehu, pošmykol som sa, tresol medzi skaly a rozbil si kolená. Na moje prekvapenie však ihneď prestali krváčať a rany sa zacelili, nezostala po nich ani jazvička, ani jediná zlomená šupinka. Vytiahol som teda nôž, jedínú vec, ktorú mi tamten podliak nechal, a porezal sa na prste. Okamžite sa zahojil. Zakrojil som teda hlbšie, ale všetko sa opakovalo - pár kvapiek krvi, potom bleskové uzdravenie. Vykašľal som sa na hľadanie prameňa a vyrazil naspäť k Dragoboru. Celou cestou som rozmýšľal o pomste...“

„Nebalamutíš ma?“ zmraštil Rogan obočie. „Naozaj to bola voda z lesnej bystriny?“

„Prisahám. A teraz odvolaj svoje kúzlo, nech mi hlava môže zase prirásť.“

„To si ešte rozmyslím,“ povedal černokňažník a ledabolo hodil hlavu na spútané telo v kúte. „Chovaj sa slušne a ráno to možno urobím.“

„Ty sviňa klamárska!“

„To neznie ako slušné správanie.“

- *Veríš mu?*- vzhliadol k čarodejníkovi Goryvlad. - *Potok s divotvornou vodou, to sa mi dáko nezdá.*

„Nemyslím, že klame.“

„Vravím pravdu!“ zakvílila hlava a pomocou ohybného jazyka sa snažila zdvihnúť na kýpeť krku.

Černokňažník sa otočil k Bojmírovi. „Črtá sa nám tu vysvetlenie aj pre záhadu s oživenými mŕtvymi z Hrutova. Voda, ktorá tak rýchlo lieči živých, možno dokáže kriesiť nebohých.“

Charvát len stuhnuto prikývol.

„Oživajúci mŕtvi?“ spýtal sa Sebedrag slabým hlasom.

„Dobre si počul,“ pozrel naňho Rogan. „Nemáte tu v poslednej dobe nejaké nevysvetlené zmiznutia?“

„Veruže máme. Stratilo sa niekoľko draganov z menších usadlostí v lesoch. Ale domnievali sme sa, že ich zadávila zver alebo táto bezhlavá krysa...“

„Nikoho som nezabil!“ zavreštal Čadrag. „Akurát som z jednej dediny pri Trstenici uchmatol ľudské dieťa, do guľata nacucané materským mliekom...“

„Čuš!“ umlčal ho Rogan. „Tvoj pomätený brat za nič nemôže, vладыka. Podľa všetkého majú tých zmiznutých na svedomí utečenci z Hrutova. Akiste si počul o vlašnej bitke o hradisko...“

„Počul, akoby nie. Správy o tom, že sa Charvátí vraždia navzájom, ma vždy potešia. Tým viac ma ale desí predstava, že by mohli zase ožívať.“

„Bojmír ti rozpovie celý príbeh. Radím ti, počúvaj pozorne, pretože sa to týka aj tvojho kmeňa. Vy a Charvátí teraz máte spoločného protivníka.“

„To z nás ešte nerobí spojencov,“ namietol Sebedrag.

„Ani náhodou,“ opätovoľoval jeho nevraživý pohľad Bojmír.

„Aj tak by som ocenil,“ vkročil medzi nich Rogan, „keby sme sa teraz vedno napili. Nevieam ako vy, ale ja to naozaj potrebujem.“

„My všetci,“ prikývol Sebedrag a pätkou žezla buchol do dverí. „Ženské! Prineste džbán medoviny, hneď! Tej najostrejšej! A dačo prežrieť!“

Než sa nazdali, do paloty sa nahrnuli náčelníkovie manželky s džbánmi a podnosom s kusiskom údeného mäsa.

- *To je ale vôňa!* - zalizol sa Goryvlad.

„Rozmysli si, čo tu vezmeš do úst,“ zamrmlal Bojmír popod fúzy.

- *A to už prečo?*

„Dragani si radi pochutia na človečine.“

- *To predsa viem. Pýtal som sa, prečo by mi to malovadiť?*

Dragolja sa uvelebil v machom vystlatej rázsoche starého duba a načúval zvukom lesa. Dúfal, že príchod čiernokňažníka a Charváta vyčerpá nezvyčajné udalosti na dnešnej hliadke.

Noc sa zdala byť pokojná. Nebolo počuť spevy rusaliiek či skučanie divých mužov, ba ani obyčajné vytie vlkov. Len kedy-tedy v dialke zahúkala sova. Dragoljove oči zatiahli blanité viečka.

Z driemot ho vytrhlo dupnutie kopyta.

Vylakane schmatol luk a vysúkal sa z hniezda. Otupenie spánkom bolo raz-dva preč. Pozdvihol zbraň, šíp skĺzol dozadu po šupinatej pästi zvierajúcej luk. V duchu sa modlil k dračej pramatke, aby zvuk spôsobil len jeleň, diviak či zubor. Vysoká neraz dupala v okolitom húští a strážcovia pri troške šťastia nosili ráno do osady čerstvé mäso...

Z nepreniknuteľnej čierňavy zaznelo hlasné frknutie. Srdce, dosiaľ dusiace Dragolju v krku, pre zmenu spadlo do nohavíc.

Kôň.

Kútikom oka mrkol na signálny roh, zavesený na konári. Nie je však na poplach priskoro?

Otáčal luk za tajomnými zvukmi. Kopyto znovu buchlo do chodníka a v matnom svetle, predierajúcom sa korunami, zastal jazdec.

„Ani hnúť!“ zhúkol Dragolja s nacvičenou ráznosťou, ktorá mala prípadného votrelca vyľakať a zneistiť. „Čo si zač a čo tu chceš?“

Jazdec sa nezľakol a nezneistel. Nehýbal sa, neodpovedal.

„Vrav, inak ťa pošlem k Morene! Kto si? Počuješ?“

Neznámy popchol koňa. Ťažké kopytá zaduneli ako kost búšiaca do veľkého bubna.

Dragolja pustil tetivu. Tisový luk sa vymrštil, kostený hrot s navrtanou dierkou varovne hvizdol. Jazdec sa bez výkriku, bez

jediného zvuku zrútil do papradia pri chodníku. Posledným trhnutím napoly otočil koňa. Ten zaerdžal a odcválal po prti.

Dragan bleskovo siahol do tulca a natiahol k lícu tetivu s druhým šípom.

Dupot stíchol v lese. Rozhostilo sa ticho.

Dragolja čakal. Telo s nohami trčiacimi na chodník ležalo bez hnutia. Strážca opatrne uvoľnil luk. Po chvíli si zavesil tulec na chrbát, roh okolo krku a zoskočil na zem. Bolo to vysoko, príslušník neohrabanej ľudskej rasy by si zlomil nohu alebo vyvrtol členok, ale jašterí muž dopadol pružne, takmer bez otrasu. Keď sa potom narovnal, luk v jeho rukách bol opäť pripravený strieľať.

„Hej!“ zhúkol na nehybné telo. „Žiadne triky!“

Opäť žiadna odpoveď. Dragolja sa obozretne šuchtal bližšie. Nebol taký hlupák, aby sa skláňal k skolenému a skúšal, či ešte dýcha. Starostlivo namieril a z bezpečnej vzdialenosti prešpikoval telo druhým šípom. Žiadny hlas, žiadne bolestné trhnutie, len zvuk hrotu prerážajúceho odev, pokožku a sval. Očividne jazdca zabil už prvou strelou. Až teraz oprel luk o blízky kmeň, vytiahol spoza opaska nôž a pristúpil k mŕtvole.

Ležala na bruchu, zamotaná v plášti. Dragolja ju prevrátil horeznak.

Neznámy bleskovo švihol rukou. V dlani zvieral polovicu zlomeného šípu. Dragolja vytreštil oči a nadýchol sa, no vykriknúť už nestihol. Kostený hrot sa mu cez ucho zanoril do mozgu. Škaredo to chruplo.

Muž odvalil chrčiaceho šupináča nabok. Zdvihol sa do kľaku, siahol si na chrbát a vytrhol z tela aj druhý šíp. Pohrdavo ho odhodil a sklonil sa k dokonávajúcemu draganovi. Počkal, kým kŕče ustanú; potreboval istotu, že duša opustila telo. Potom spod plášte vytiahol koženú čutoru. Pozorne ju odštopľoval a nalial do draganových rozďavených úst trochu priesračnej tekutiny. Pritlačil mu spodnú čeľusť k hornej a začal odriekať čudné slová, podľa rytmu zaklínadlá.

Odozva prišla čoskoro. Stuhnutý Dragolja sa opäť mykol, zaryl pazúry do hliny a ohavne zachripel. Neznámy sa od neho odtiahol.

Dragan zaskučal cez zaťaté zuby a skrútil sa ako plod v matkinom lone. Lomcovali ním kŕče, údmi prebiehali šlahnutia